

ger. Det er klart, at da man nu med lovforslaget får større mulighed for indrapportering af bivirkninger, vil det i høj grad blive et krav fra myndighederne, at man får større mulighed for at bruge den. Jeg vil i øvrigt godt være med til at drøfte i udvalget, om denne øgede information også bruges relevant og målrettet, sådan som den rent faktisk skal, men det er jo brugerne af bivirkningsoplysningerne, som har bedt om, at vi får denne her større og bedre mulighed for at få tingene ud.

Hr. Frank Aaen spørger mig, om man ikke burde gå den anden vej vedrørende reklamer for lægemidler. Nu er der jo en række regler osv., som regulerer det her område, og der er faktisk også ganske megen information i reklamer for lægemidler.

Det, man kan sige, er, at når man i forslaget hæfter sig ved denne mulighed for at fremsende information – for det er der altså også i reklamerne – til andre grupper end lægerne, så er det for at stille disse grupper i en situation, hvor de bedre ved, hvad det er for nogle produkter, de sælger. Der er information i disse reklamer, som de grupper, som nu skal ind under muligheden at få tilsendt reklamer, har brug for. Derfor! Men om der er et yderligere behov for at skærpe kravene til reklamer for lægemidler, kan vi diskutere i udvalget, og det er jeg såmænd indstillet på, hvis der er behov for det.

Jeg tror, jeg med de her bemærkninger har nået en hel del af de spørgsmål, som ordførerne har været inde på, men ellers er der også mulighed for at drøfte det i udvalget.

Jørn Jespersen (SF):

Sundhedsministeren mener, at jeg er meget interesseret i lusebekæmpelse, ligesom sundhedsministeren for sit eget vedkommende jo har fremsat et forslag, der er meget optaget af ormebekæmpelse, og det giver mig anledning til nyformulering af et gammelt ordsprog, nemlig man skal ikke kaste med lus, når man selv har orm.

Men jeg vil godt sige, at det, jeg er optaget af i denne her sammenhæng, sådan set er de principielle aspekter, hvor veterinære lægemidler og humane lægemidler bliver brugt uden for et område, som de er godkendt til. Det kan have nogle ganske store konsekvenser for bekæmpelsesstrategier inden for visse områder, for restkoncentrationer i levnedsmidler og for behandlingen af sygdomme.

Ministeren har fuldstændig ret i, at jeg rører ved lægernes fri ordinationsret. Derfor vil jeg godt på givne foranledning spørge, om det er ministerens opfattelse, at læger fremover bør have en så fri og uhæmmet ordinationsret, at en dyrlæge eller en almindelig læge frit kan ordinere et hvilket som helst middel til en hvilken som helst patient med en hvilken som helst indikation, fuldstændig uanset hvad det pågældende middel er godkendt til.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg er helt med på, at grupper som sygeplejersker kan have behov for at få en større information, end de får i dag. Når vi snakker om reklamer fra industrien, er det oplagt, at de indeholder information – det er klart – men de er altså først og fremmest lavet for at sælge produktet, for at markedsføre produktet. Derfor synes jeg, at det var mere betryggende – og det skal jeg nok også gøre opmærksom på i udvalget – at sige, at det i højere grad var en opgave for Lægemedelstyrelsen at informere de her grupper, der nu skal udsættes for reklamer.

Det ville jeg være mere tryk ved end den vej, der er foreslået her i lovforslaget.

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Til hr. Jørn Jespersen: Formelt set har lægerne fri og uhæmmet ordinationsret. Det kan man godt sige, men det sker jo under ansvar. Det sker jo under ansvar i forhold til lægeloven og straffeloven, hvis det skal være det. Så man kan da ikke bare sige, at der er en fuldstændig fri og uhæmmet ordinationsret. Det er klart, at der er forpligtelser og der er et ansvar.

Derudover kan man jo sige, at selv om en læge er omhyggelig med at fortælle – hvad man går ud fra vil være tilfældet i langt de fleste situationer – hvad dette middel skal bruges til, hvordan det skal bruges, hvordan det skal doseres osv., og selv om der er indlæggssedler osv. osv., så kan man jo ikke forhindre mennesker i at misbruge det, om jeg så må sige, mod bedreviden.

Man kan jo sagtens forestille sig situationer, hvor en læge eller en dyrlæge har ordineret noget til nogle bestemte dyr, men hvor andre så finder ud af at bruge det til andre dyr, som det ikke er ordineret til. Derfor er det jo ikke bare et spørgsmål om den fri ordinationsret, det er også et spørgsmål om oplysning af befolkningen i al almindelighed om, hvilke farer og hvil-